

Familia din Betania – Partea a 3-a

Maria

Maria din Betania – o serie de constatări plăcute și încântătoare sunt legate de acest nume! Cine nu se simte atras de evlavia liniștită a acestei ucenice a Domnului! Cât de calm și liniștită era ea! La ea nu găsim nici o acțiune necugetată sau grabă. Ea era plină de dorința de a învăța și era o școlăriță excelentă. Mai mult decât toți ceilalți ea a înțeles să pătrundă în gândurile și intențiile Domnului. Ea aștepta momentul potrivit. Ea nu a făcut nimic fără să nu fie convinsă că merge pe căile Domnului și la momentul potrivit a slujit Domnului. Cât de intim a fost ea legată cu Domnul! Câtă frumusețe și glorie a găsit sufletul ei în El. Totdeauna ea a fost aproape de El. Pentru El a lăsat toate la o parte. Ea L-a savurat pe Domnul. Și Domnul la rândul Lui S-a simțit atras de ea. Putem spune cu certitudine, că Maria era ca un magnet care L-a atras mereu în Betania. Casa Martei era pentru Isus nu numai un loc de odihnă pentru trup, ci și un loc de învioreare spirituală, căci acolo El a găsit un suflet, care a găsit totul în El și căruia El putea să i Se reveleze pe deplin și să i Se destăinuie. Discuția cu femeia samariteancă a fost o hrană plăcută pentru sufletul Său, dar cu cât mai mult trebuie să fi fost interesele Mariei pentru Persoana Sa o învioreare pentru inima Sa!

Ce diferență între Marta preocupată peste măsură și Maria liniștită! Orice oaspete al familiei din Betania, la o apreciere superficială, ar fi așezat pe Marta înaintea Mariei. Marta era persoana principală și Maria ocupa locul al doilea. Marta s-a scos totdeauna în evidență și Maria s-a retras cu modestie. Marta este plină de râvnă în slujire, în timp ce Maria ascultă liniștită. Însă aparența înșală! Cu toate că Marta atrage tot mai mult atenția asupra ei, Maria merită atenția noastră dublă. Chiar dacă ea nu este persoana principală din casă, ea este totuși în sens spiritual cea mai mare. Chiar dacă casa din Betania este numită casa Martei, totuși cu privire la Betania se vorbește despre satul Mariei și al sorei ei Marta (Ioan 11,1). Și într-adevăr, oricât de multe însușiri bune am fi putut noi găsi la Marta, ea nu poate sta în umbra Mariei. În viața spirituală se deosebesc cât de la cer la pământ.

Aceasta este remarcabil. Însă oricine cunoaște câtuși de puțin părtășia sfinților și o savurează, a observat că între credincioși sunt diferențe mari în viața spirituală. Unul este mult mai înaintat în cunoaștere și în credință decât altul. Unul iubește mai mult decât altul, este mai conștiincios decât altul, este mai spiritual, trăiește mai mult despărțit de lume și mai smerit decât altul. Aceasta în nici un caz nu este în primul rând urmarea învățaturii diferite, a conducerii sau a împrejurărilor, de care au avut parte. O, nu! Această diferență se găsește deseori la credincioși care trăiesc în același mediu, având aceeași călăuzire și savurează aceeași învățătură. Surorile din Betania sunt în privința aceasta o dovadă clară. Nu erau ele în aceleași mediu? Nu trăiau ele în aceleași împrejurări? Nu au primit ele amândouă pe Domnul Isus în casa lor? Și cu toate acestea ce diferență este între ele! Marta se îngrijora și se neliniștea din cauza multor lucruri și Maria și-a ales partea cea bună. »Marta, Marta, pentru multe lucruri te îngrijorezi și te frământă tu, dar un singur lucru trebuie. Maria și-a ales partea cea bună, care nu i se va lua.« Așa a vorbit Domnul, care știe toate lucrurile și cercetează profunzimea inimii. Și în aceasta constă motivul pentru diferența în viața spirituală a celor două surori. Marta iubea pe Domnul, însă ea se gândea mai mult la sine și la slujba ei pentru Domnul. Slujirea era pentru ea lucrul cel mai important. Marta nu trăia fără slujire. Maria dimpotrivă, a găsit în Isus pe cineva care i-a luat tot sufletul și de care ea era legată cu toată

inima. Să-L cunoască pe El, aceasta era viața și fericirea pentru ea. Isus era pentru ea așa de frumos, așa de minunat, așa de atrăgător, că ea a lăsat totul la o parte, ca să-L asculte și să se bucure de El. Când El era în casa ei, se așeza la picioarele Lui, ca să primească învățăturile Sale dumnezeiești și să se înviioreze la cuvintele Sale. Ea nu a lăsat să se piardă nici o clipă. Ar fi fost imposibil pentru ea să alerge înapoi și încolo, ca să facă tot felul de lucruri, în timp ce Isus era acolo și astfel să piardă orele prețioase, fără să savureze de la El. Pe Maria o interesa numai Persoana Domnului. Aceasta a atras-o. Nu ceea ce da El, ci ceea ce era El. Desigur, darurile primite de la cineva care ne iubește sunt importante și ne bucurăm de ele, însă persoana însăși este cea mai prețioasă; ne bucurăm de daruri, deoarece ele vin de la persoana care are o deosebită valoare pentru noi.

Marta nu a înțeles nimic din aceasta. Ea nu a găsit o astfel de frumusețe în Isus, care ar fi făcut-o capabilă să lase totul la o parte și să se așeze la picioarele Lui. Cuvintele ei dovedesc, cum ea se minuna și totodată se necăjea. Petru Maria toate acestea erau mai mult decât plăcute. Nu era indolență din partea ei, că a lăsat-o pe Marta să slujească, în timp ce ea sta la picioarele lui Isus. Nici nu era lipsă de dragoste pentru Isus, dimpotrivă, dragostea ei era mai intimă decât a Martei. A întristat-o faptul că nu a fost înțeleasă. Dar cât de minunat știe Domnul s-o mângâie. El nu numai o apără, ci și o poziționează mult deasupra Martei. »Marta, Marta, pentru multe lucruri te îngrijești și te frământă tu, dar un singur lucru trebuie. Maria și-a ales partea cea bună, care nu i se va lua.« Nu, Domnul nu permite ca Maria să se scoale și să o ajute pe Marta. Ea are voie să rămână la picioarele Lui, ea are voie să asculte, El vrea să i reveleze, El vrea s-o învețe mai departe, căci ea trebuie să-L cunoască și mai mult. Aceasta este bucuria Lui.

Un singur lucru trebuie – să se creadă în Isus? Desigur, dar nu despre aceasta este vorba aici, căci și Marta credea. Un lucru creează probleme tuturor celor care cred. Și acesta este; Persoana lui Isus să fie prețuită mai mult decât orice. Desigur, noi avem motive nespuse de mari să ne bucurăm de mântuirea noastră, care ne-a fost dăruită prin Isus. Noi nu putem fi destul de mulțumitori pentru harul de care avem parte. Noi avem iertarea păcatelor noastre și viața veșnică; noi suntem copii ai lui Dumnezeu și am devenit moștenitori împreună cu Hristos; pe noi ne așteaptă gloria în cer. Dar peste toate acestea stă Persoana lui Hristos. Să ne bucurăm în El și să avem plăcere de El, aceasta este partea bună, pe care a ales-o Maria. Să-L cunoaștem în toată dragostea și harul Lui, în toată frumusețea și gloria, este ceea ce creează probleme creștinului. Dacă facem aceasta, restul se rezolvă de la sine. Din pricina caracterului ales al cunoașterii lui Isus Hristos, Domnul, Pavel a considerat toate lucrurile o pierdere și gunoi. Da, dacă suntem atrași de Hristos, atunci nimic nu ne mai poate duce în rătăcire. Dacă Isus locuiește în sufletele noastre, toate celelalte sunt moarte. Dacă privirea noastră este îndreptată spre El, ne vom îndepărta privirea de la bunurile trecătoare și fără valoare ale pământului. „Tu ești deosebit din zece mii, ești Cel mai frumos dintre fiii oamenilor, sufletul meu are plăcere de Tine, pe pământ nu-mi găsesc plăcerea în nimeni decât în Tine”, va spune atunci sufletul nostru. »Dar una fac: uitând ce este în urma mea și aruncându-mă spre ce este înaintea, alerg spre țintă, pentru premiul chemării de sus a lui Dumnezeu, în Hristos Isus.«

Iubite cititor, ți-ai ales tu deja partea cea bună? Este Domnul Isus pentru tine mai prețios decât orice? Ești tu legat cu El cu toată dragostea sufletului tău? Este El atrăgător pentru tine, așa că tu stai în apropierea Lui pe cât este de mult posibil? La El este așa de bine, așa de minunat și așa de multă fericire! Nu numai ce dă El este minunat, ci El Însuși este așa de frumos și de plăcut. Fiecare, care Îl cunoaște cu adevărat, se leagă de El. Îl cunoști tu? Eu nu

te întreb dacă tu te-ai întors la Dumnezeu sau dacă tu ști că ești un copil al lui Dumnezeu sau dacă ai primit iertarea păcatelor tale. Și nici nu te întreb dacă tu ști că Isus este Salvatorul tău. Toate acestea pot fi adevărate, s-ar putea ca tu să ști toate acestea, fără ca să-L cunoști cu adevărat cum este El și fără ca Persoana Sa minunată să fie pentru tine mai prețioasă decât orice. Vai, mulți credincioși gândesc așa de puțin la aceasta. Nivelul vieții spirituale este pentru mulți foarte scăzut. Sunt mai multe Marta decât Maria. Viața este trăită mult mai mult în practicarea de tot felul de activități creștine, decât în cunoașterea lui Isus, decât în trăirea împreună cu El și în ascultarea de cuvintele Sale. Da, sunt mulți care gândesc că au atins punctul culminant al vieții spirituale, atunci când știu cu certitudine că ei sunt copiii ai lui Dumnezeu. Ce săracă este o astfel de viață! Cât de puțin este glorificat Domnul în felul acesta. Căci tot ce glorifică pe Dumnezeu poate fi numai urmarea cunoașterii Domnului Isus. Cine Îl cunoaște, acela Îl iubește. Și cine Îl iubește, acela face cu plăcere ce vrea El. Cine Îl cunoaște se simte atras irezistibil prin El și nu găsește pe nimeni mai frumos decât El și de aceea se îndepărtează de tot ce este în afara Lui. Cine Îl cunoaște ascultă cu plăcere cuvintele Sale și prin aceasta cunoaște tot mai mult gândurile Sale.

Ai ales tu această parte bună? Și ai păstrat-o? Pavel putea nu numai să spună: »dar toate lucrurile care pentru mine erau câștiguri, le-am socotit ca o pierdere, din pricina lui Hristos«, ci și: »Mai mult decât atât, privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu«. Hristos era de preț pentru el nu numai un timp, nu!, pentru totdeauna; da, El i-a devenit permanent tot mai minunat și mai prețios. Tot așa era și cu Maria. Isus i-a devenit tot mai prețios. În starea, în care o întâlnim pentru prima dată, o regăsim mereu. Locul ei propriu era la picioarele lui Isus – locul pe care ea singură și l-a ales. Ea stătea la picioarele lui Isus ca să învețe, stătea la picioarele lui Isus ca să fie mângâiată, a înngenuncheat la picioarele lui Isus ca să-I dovedească onoare prin mulțumire. Dragostea ei nu s-a micșorat, ci a crescut! Ea a învățat permanent să cunoască tot mai bine pe Isus și să-L iubească, așa că în cele din urmă ea a adus ce avea cel mai de preț. Este și cu tine tot așa, iubite cititor? Este Isus acum pentru tine mai prețios decât în momentul când L-ai cunoscut? Așa ar trebui să fie. Dacă nu este așa, atunci tu nu ai trăit împreună cu El și nu ai crescut în cunoașterea Lui. Sau la tine este exact inversul? Ți-ai părăsit cumva dragostea dintâi? Cu regret aceasta are loc deseori. Așa s-a petrecut cu adunarea din Efes. Vezi Apocalipsa 3. Cât de intim era ea legată cu Isus și cât de profund pătrunsese ea în gândurile și planurile Sale, așa cum citim în scrisoarea lui Pavel adresată ei. Dar ea și-a pierdut sentimentul ei pentru Isus; inima ei s-a răcit față de El; El nu mai era totul pentru ea. Domnul simte aceasta. Cu toate că în exterior totul era în cea mai bună ordine și totul decurgea ordonat ca și mai înainte și nici un ochi omenesc nu ar fi sesizat vre-o schimbare, totuși Domnul a simțit că dragostea arzătoare a sufletului dispăruse. De aceea El spune: »Ți-ai părăsit dragostea dintâi«. Este probabil și la tine tot așa? Atunci întoarce-te. Dacă Isus a fost cândva cu adevărat pentru tine mai prețios decât orice altceva și te-ai depărtat de El, atunci întoarce-te! Probabil spui: „Nu fac nimic rău, fac totul ca și mai înainte”. Aceasta poate fi adevărat, dar poți tu spune cu mâna pe inimă: Domnul știe că Îl iubesc ca și mai înainte, că sentimentele mele pentru El sunt ca mai înainte și Îl prefer și Îl doresc mai mult decât orice? Dacă nu, atunci nu te lăsa înșelat prin aparență, ci pleacă-te înaintea Lui mărturisindu-ți vina și cu căință și întoarcere înapoi la vechea ta dragoste. Lasă din nou ca totul să fie pagubă și gunoi din pricina prețului nespus de mare al cunoașterii Sale. Gândește-te că Domnul te iubește încă tot așa ca odinioară, da, nici o clipă El nu te-a iubit mai puțin, chiar și atunci când inima ta s-a

răcit. Cunoaștere nespus de fericită! Dragostea Lui este netrecătoare și veșnică; ea nu depinde de nimeni și de nimic, căci ea își are originea în El Însuși.

Deci Maria și-a ales partea cea bună, care nu i se va lua. Și ea nu i-a fost luată. Dimpotrivă, ea a crescut în cunoaștere, în credință, în dragoste și în dăruire. Istoria ei următoare oferă o dovadă corespunzătoare în acest sens. La sfatul ei – gândesc eu – surorile, când Lazăr s-a îmbolnăvit, au trimis la Isus mesajul remarcabil: »Doamne, iată că acela pe care-l iubești este bolnav«. Ce încredere în dragostea lui Isus este inclusă în aceste cuvinte! Și ce liniște totodată! Și era pe deplin în armonie cu starea sufletească a Mariei. Ea era calmă, neagitată, liniștită. Să ne imaginăm situația zguduitoare a acestor zile. Lazăr s-a îmbolnăvit. Maria și Marta, pe deplin convinse că El va veni să vindece pe Lazăr, au transmis un mesaj lui Isus. Dar Isus nu vine. Starea lui Lazăr se înrăutățește și el moare. Lazăr este înmormântat și deja de patru zile zace în mormânt și Isus încă nu a venit. Cât de răscolit trebuie să fi fost sufletul Mariei în acele zile! Ea era deosebit de tristă din cauza morții fratelui ei preaiubit. Inexplicabilă pentru ea trebuie să fi fost întârzierea sosirii lui Isus. Cu câtă plăcere L-ar fi avut la ea, chiar și numai să-și plângă durerea înaintea Lui. Dar cu toate acestea ea nu și-a pierdut credința în dragostea lui Isus. Oricât de inexplicabile ar fi fost toate acestea, ea nu s-a îndoit că toate au fost așa cum trebuiau să fie. Ea era tristă și în același timp liniștită. A venit vestea că Isus se apropie. Abia a aflat Marta aceasta, că a și alergat înaintea Lui cu agitația ei obișnuită. Și Maria? »Dar Maria«, citim, »ședea în casă«. Ce frumos! Ea a așteptat liniștită sosirea lui Isus. Ce i-ar folosi, dacă s-ar grăbi să-L întâmpine. În toată neliniștea oricum nu ar fi putut să-L savureze, și nici să-și reverse inima înaintea Lui. Dar iată, Marta vine înapoi. »A venit Învățătorul și te cheamă«, i s-a spus. Acum nu mai poate ședea, ci se ridică în grabă și merge la El.

Cât de minunat este aceasta! În umblarea cu Isus Maria a învățat liniștea și ascultarea. Cine are relații cu Isus va deveni ca El. Cine umblă cu Isus va deveni urmașul Lui. Involuntar se preia de la El. Dragostea Sa, liniștea Sa, smerirea Sa și ascultarea Sa se transmit în noi, ca să zicem așa. Această istorisire dovedește exact aceasta. Isus a primit vestea că Lazăr este bolnav și mai rămâne încă două zile în locul unde era. Era aceasta indiferență? O, nu! Isus iubea pe Lazăr – Isus iubea intim și pe Maria și pe Marta! El a luat parte la întristarea lor și simțea durerea lor. Și cu toate acestea El a rămas liniștit în locul unde se afla, neluând în seamă că El știa, că Lazăr va muri între timp. Și oricât de mult inima lui Isus L-ar fi atras spre Betania, El a rămas acolo unde era, deoarece Tatăl nu a vrut ca El să meargă. Și Maria? Nu s-a comportat și ea în același fel? Oricât de arzător ar fi dorit ca Isus să vină, oricât de mult i s-ar fi topit sufletul după El, ca să-L vadă și să-I vorbească, ea a rămas totuși liniștită în inima ei șezând în casa ei, până când a venit un mesaj de la Isus, ca ea să vină.

Aici însă sunt multe de învățat. Cine a savurat la timpul potrivit învățătura lui Isus, acela poate în întristare să savureze mângâierea și compasiunea Sa. Când stai la mormântul unui frate preaiubit, cu adevărat nu este timpul potrivit ca să argumentezi cu privire la adevăr. În astfel de împrejurări ai nevoie de mângâiere și compasiune. De acestea a avut parte Maria în mare măsură. Acolo unde Marta începe o discuție cu Isus despre adevăr, Maria cade la picioarele Lui ca într-un râu de lacrimi să-și reverse sufletul plin. Acolo unde Isus trebuie să instruiască pe Marta, El poate plânge împreună cu Maria. »Isus plângea.« Mișcătoare cuvinte! Când Isus a văzut plângând pe Maria și pe iudeii care veniseră cu ea, S-a înfiorat în duhul Lui. Nenorocirea, care a venit în lume prin păcat, stătea în toată grozăvia ei înaintea Lui. Prin păcat există moartea. Și moartea a luat pe prietenul Lui, Lazăr. Moartea a rupt legătura cea mai

intimă și a zdrobit inima gingașă a Mariei. El S-a înfiorat în duhul Lui și plângea. El știa că gloria lui Dumnezeu Se va revela și câteva clipe mai târziu mormântul va da înapoi prada sa și întristarea se va transforma în bucurie. Dar aceasta nu a înlăturat faptul că El stătea între nenorocire și întristare. Aceasta a lovit sufletul Lui. El a simțit împreună cu cei care sufereau, da, El a simțit chiar mai profund decât puteau ei simți. Ce mângâiere pentru Maria! Aceasta era balsam pentru rănilor ei. Aceasta a înviorat și a întărit sufletul ei. Aceasta era o experiență nouă cu privire la dragostea nespuse de mare a lui Isus – o trăsătură nouă a frumuseții Lui incomparabile. Ca să simți aceasta și să cunoști pe Domnul în felul acesta, se merita toată osteneala să mergi pe un drum al durerii și suferințelor. Ai avut tu un prieten, atunci când ai fost în nevoie, care a suferit împreună cu tine – un prieten în întristare, care a plâns cu tine? Da? Nu a fost aceasta minunat? Nu te-a făcut să respiri ușurat? Nu a fost așa, ca și cum durerea nu mai era așa de grea, întristarea nu mai era așa de mare? Și apoi să ai un prieten, ca Isus, care în toate a fost încercat ca și noi, cu excepția păcatului. Un prieten ca Isus, care poate spune: Știu cum este aceasta, Eu simt la fel, și Eu am suferit așa, simt aceeași durere. Aceasta este o simțire fericită, te asigur de aceasta. Dar gândește-te, că această simțire a fost trăită numai de Maria și nu și de Marta. Ca să guști compasiunea lui Isus, trebuie să-L cunoști așa cum L-a cunoscut Maria. Trebuie să cunoști inima Lui plină de dragoste. Trebuie să ști că poți veni liber la El cu toată suferința și durerea și poți s-o plângi în liniște la pieptul Lui.

Cu siguranță Maria a învățat mult în zilele de durere și tristețe. Credința ei a fost greu încercată. Pomul a fost zguduit puternic. Însă aceasta a servit numai ca rădăcinile să se înfigă și mai adânc în pământ. La patul de boală al lui Lazăr ea a așteptat zilnic venirea lui Isus. Ea se baza permanent pe venirea Lui. Însă El nu a venit. Și nici măcar în ultimul moment. Lazăr a murit. Nădejdea ei a zburat. Așteptarea ei a fost dezamăgită. Dacă Isus va veni acum, va fi prea târziu. Lazăr nu mai era. »Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu«, a spus ea plângând. Orice ajutor a venit prea târziu. Moartea nemiloasă a luat pe fratele ei. Acum nu-i mai rămânea nimic altceva decât să savureze dragostea lui Isus care suferea împreună cu ea. Și pe aceasta a savurat-o într-o măsură deplină. Domnul a mângâiat-o pe Maria în mod deosebit. Dar El a făcut mai mult, El a readus pe Lazăr în viață. Gloria lui Dumnezeu trebuia revelată. De aceea El a întârziat să vină și de aceea a murit Lazăr și de aceea inima Mariei trebuia frântă. Prin moarte s-a mers la viață. Așa a fost cu Lazăr. Dar tot așa a fost și în sufletul Mariei. Ea a mers, ca să zicem așa, prin moarte la viață. Legătura, prin care ea era legată de Lazăr, a fost ruptă și după aceea Lazăr i-a fost dat înapoi prin Domnul.

În felul acesta căile suferințelor și durerilor sunt deseori căi ale binecuvântării și savurării. Prin suferințe se merge la glorie. În sens textual atunci când va veni Isus, însă în sens simbolic deseori deja acum. Căile lui Dumnezeu sunt uneori de neînțeles. Rugăciunea noastră rămâne uneori mult timp neîmplinită. În loc să se lumineze, se face tot mai întuneric, cu atât mai mult cu cât împlinirea rugăciunii întârzie. În loc de salvare din necaz, necazul pare să devină tot mai mare. Atunci suntem înclinați să ne pierdem curajul și să murmurăm. Să nu facem așa! Gloria lui Dumnezeu se va revela. Sfârșitul va fi bun și minunat. În final vom glorifica pe Dumnezeu pentru suferințe și dureri. Pedeapsa va aduce roada de pace a neprihănirii, acelor care sunt încercați prin ea. Maria nu știa de ce Isus nu venea, însă după aceea ea nu numai a înțeles, ci ea I-a mulțumit pentru aceasta. Dacă Lazăr nu ar fi murit, ea nu ar fi cunoscut compasiunea lui Isus și nu ar fi văzut gloria lui Dumnezeu.

Această experiență minunată a legat sufletul Mariei mai intim de Isus, și Persoana Sa i-a devenit mult mai prețioasă. Și curând ea va avea ocazia să arate aceasta în mod minunat. Isus

a venit din nou la Betania și anume cu șase zile înainte de Paști, adică cu șase zile înainte de moartea Sa pe cruce. În casa lui Simon leprosul, Lui I se pregătește o masă. Marta servea, Lazăr era unul din cei ce stăteau la masă cu El. Atunci vine Maria cu o măsură de parfum de nard curat, de mare preț, unge picioarele lui Isus cu el și le uscă cu părul capului ei. „Ce risipă!”, strigă Iuda, „cu siguranță parfumul are valoarea de 300 de dinari. Ce risipă, să-l verși în felul acesta. De ce nu a fost vândut și banii să se dea săracilor?” De ce nu, Iuda? Deoarece Isus are valoare mai mare decât săracii. Tu nu înțelegi aceasta. Nu! Tu Îl vei vinde pe Domnul pentru 30 de arginți. Nici ceilalți ucenici nu au înțeles aceasta. Dar Maria înțelege aceasta, și Isus de asemenea înțelege. Pentru Maria nu era nimic prea scump, pe care să nu-l fi meritat Isus. Ce este cel mai bun, cel mai prețios, ce avea ea, a dat pentru El. Nu ca să-I dea un cadou. Nu! Ea nu îngrijea în nici un chip de nevoile Lui. Ea nici nu I-a pregătit o masă. Dacă aceasta ar fi fost intenția ei, atunci ar fi trebuit să vândă parfumul și ar fi trebuit să dea banii lui Isus sau cu banii să cumpere ceva, ceea ce I-ar fi fost de folos lui Isus. Dar ea nu a făcut aceasta. Ea a venit cu parfumul și l-a turnat pe picioarele Lui. Ea nu voia să aducă un dar Domnului. Ea voia să-L glorifice, să-I arate bunătate. Isus trebuia glorificat, Numele Lui trebuia slăvit și gloria Lui trebuia făcută cunoscut. Și casa s-a umplut de mirosul parfumului. Isus a numit fapta ei o lucrare bună, pe care ea l-a făcut-o. Jertfa, pe care ea a adus-o, s-a înălțat ca parfum plăcut și ea a fost plăcută în ochii lui Dumnezeu.

Vezi tu, aici noi învățăm ce este adorarea și ce este serviciul divin. Un israelit al Vechiului Testament, care a fost salvat din Egipt, ocrotit în pustiu și ajuns în țara făgăduită, a adus lui Dumnezeu cele dintâi roade ale țării ca jertfă de mulțumire. Maria, umplută de gloria și frumusețea lui Isus, umple toată casa cu mirosul parfumului pe care ea l-a turnat pe picioarele lui Isus spre glorificarea Sa. Bătrânii în cer se prostern de îndată ce este vestită lauda Mielului și își aruncă cununile la picioarele Mielului, Îl adoră, pe El, Cel care i-a răscumpărat prin sângele Său. Tot așa și noi, stând la masa Domnului, Îi aducem lauda și mulțumirea noastră, Lui, Cel care a suferit și a murit pentru noi. Dar ca să putem face aceasta cu adevărat, sufletul nostru trebuie să fie umplut cu gloria lui Isus. Gura noastră poate cânta, buzele noastre se pot mișca și genunchii noștri se pot îndoi, dar dacă inima noastră nu este umplută de Isus, dacă noi nu Îl prețuim mai mult decât orice și dacă frumusețea Lui nespuse de mare nu ne atrage, atunci totul este rece și fără viață. O, de am înțelege mai mult ce este adorarea! De ar fi inimile noastre mai mult mișcate, ca să-I aducem jertfe duhovnicești, care Îi sunt așa de plăcute și bucură inima Lui!

Ce cuvânt minunat pentru Maria este ceea ce spune Isus acum: »De ce faceți supărare femeii? Ea a făcut o faptă bună față de Mine.« Era a doua oară când Domnul lua apărarea Mariei. Prima dată față de Marta și acum față de ucenici. Marta o învinuia de indiferență și ucenicii o învinuiau de risipă. Niciunul nu a înțeles-o. Tot ce făcea ea se părea ciudat și nepotrivit. Aceasta era foarte jignitor pentru Maria. Cu siguranță a durut-o, că a fost greșit judecată. Însă ea știa ce a făcut și ea a făcut numai pentru El, Cel pe care Îl iubea sufletul ei. Dar cât de minunat era pentru ea - Isus a înțeles-o, Isus a prețuit fapta ei, Isus a înțeles dragostea ei și dăruirea ei față de El. »De ce faceți supărare femeii?«, așa îi ia El apărarea. El nu poate tolera că dragostea arzătoare a Mariei nu este recunoscută și că ea este tratată rău. Este ca și cum El ar spune: „Nu o pedepsi, nu o răni! Ce face ea nu este risipă. Nu! Este o jertfă plăcută pentru Mine și ea bucură sufletul Meu. Ea a făcut o faptă bună față de Mine.” Aceasta a făcut bine Mariei. Dacă Isus a numit fapta ei o faptă bună și El a primit jertfa ei, ce o mai interesa dacă alții nu o înțelegeau și că era acuzată de toți! Nu ca să fie onorată de

oameni a adus ea parfumul ei prețios, ci ca să glorifice pe Domnul. Și El a înțeles-o. El a prețuit fapta ei, a fost impresionat de ea și a primit-o cu bucurie. Ce bucurie pentru sufletul ei! Cum vor fi strălucit lacrimi de bucurie recunoscătoare în ochii ei, atunci când a auzit aceste cuvinte! De pe buzele ei nu vine nici un cuvânt. Și acum tot așa de puțin ca și prima dată. Ea pune toate în mâna Sa și lasă în seama Lui totul. El cunoaște intenția ei, El cunoaște inima ei și El știe cât de mult ea Îl iubește. Și ea nu s-a simțit niciodată înșelată sau decepționată de El.

Unde a învățat Maria toate aceste lucruri? În școala lui Isus. Nu a stat ea la picioarele Lui și a ascultat cuvintele Lui? Nu era ea cea care a înțeles gândurile inimii Sale? Când iubești fierbinte pe cineva și stai mult timp în părtășie cu el, atunci se recunoaște repede ce este plăcut pentru el, ce înviorează și bucură inima lui. Așa a cunoscut Maria pe Isus. Ea știa ce Îi place. Ea cunoștea jertfa care va fi de un miros plăcut pentru El. Și ea cunoștea momentul potrivit, când s-o aducă. Exact acolo unde toți vor fi împotriva Lui, ea s-a declarat pentru El. Acolo unde El va fi lepădat și batjocorit de toți, ea L-a glorificat. Da, iubiți frați și iubite surori, dacă vreți să faceți lucrări, pe care Domnul le numește bune, atunci trebuie să stați mult timp în apropierea Lui. Vreți să faceți lucrări care Îi plac, atunci trebuie să învățați să cunoașteți gândurile Lui. Se pot face multe lucruri, pe care le putem numi bune în ele însele, dar care nu sunt făcute într-un mod și la un moment potrivit, ca să placă Domnului. Gândește-te la Marta. Ce a făcut ea era excelent, și cu toate acestea Domnul nu numește aceasta o faptă bună pentru El. Numai în părtășie cu Isus se poate obține capacitatea de diferențiere spirituală care ne învață ce este plăcut pentru Domnul la un moment dat. Nu stă scris în Biblie, ceea ce nimeni nu s-ar gândi, că un pahar cu apă rece oferit va fi răsplătit de Domnul? Și cu toate acestea este așa. Da, Domnul judecă cu totul altfel decât judecă oamenii. Noi am lăuda pe cei bogați, care depun sume mari de bani în scrinul cu comori; dar Isus scoate în evidență văduva care a adus numai doi bănuți. Noi am spune probabil că numai aceia care au primit multe daruri pot lucra pentru Isus. Dar Domnul spune: »Cine primește pe un proroc în numele unui proroc va primi plata unui proroc.« Aceasta este minunat. Căci acum oricine poate face fapte bune. Săracii la fel ca și bogații. Cel mai puțin talentat ca și cel talentat. Întrebarea este, dacă ceea ce se face, se face pentru Isus. Domnul Isus spune: »Ea a făcut o faptă bună față de Mine.« Unii fac milostenii, ca să fie onorați de oameni. Sunt unii care propovăduiesc și scriu, ca să strălucească cu talentele lor. Mulți se interesează de ei înșiși, sau lucrează, ca să trăiască. Toți aceștia își pierd răsplata. Numai aceia care fac ceva pentru Isus, care lucrează din pricina Lui și din dragoste pentru El, vor fi binecuvântați și răsplățiți de Domnul. Însă aceștia trebuie să socotească că ei, ca și Maria, nu vor fi înțeleși și vor fi disprețuiți nu numai de lume dar și de mulți credincioși. Ce Isus numește o *faptă bună* este în ochii multora indolență sau risipă. Să nu ne lăsăm derutați de aceasta. Aprobarea din partea Domnului este mai importantă decât cea a oamenilor. Acolo unde acestea dispar și se schimbă cu împrejurările, nu mai rămâne nimic pentru veșnicie. *Faptele bune*, pe care noi le facem aici, ne însoțesc până în cer.

Prin ungera pe care a făcut-o, Maria a dat nu numai dovada că ea știa care jertfă este plăcută lui Isus, ci prin aceasta ea a dat și dovada că ea a înțeles Duhul Domnului și simțea împreună cu El în situațiile grele în care El Se afla. Isus Însuși ne spune aceasta. »Dacă a turnat acest parfum pe trupul Meu, ea a făcut lucrul acesta în vederea îngropării Mele.« Cu toate că cu siguranță Maria nu a știut de particularitățile suferințelor și morții lui Isus, totuși ea a înțeles așa de mult din lecțiile date de Isus, că știa că sfârșitul Lui se apropia. Ea avea un presentiment al sorții care Îl aștepta pe Isus. Ea cunoștea foarte bine ura iudeilor și cuvintele lui Isus i-au arătat clar că pe El Îl aștepta un sfârșit îngrozitor. Privind la aceasta ea a luat

parfumul și l-a vărsat pe trupul lui Isus. Probabil ea s-a temut că mai târziu, după moartea lui Isus nu va mai avea ocazia să-L ungă. În orice caz Domnul atribuie acest înțeles faptei ei. El o primește ca o pregătire pentru înmormântarea Sa. Și este ciudat, că Maria din Betania nu a fost împreună cu celelalte femei la mormânt. Scopul pentru care celelalte au venit mai târziu să facă, ea l-a făcut deja mai înainte. În felul acesta, prin părtășia practică cu Domnul se pot înțelege gândurile și sentimentele Sale. Niciunul din ucenici nu a înțeles pe Domnul. Despre nici un alt credincios nu se amintește că ar fi înțeles cuvintele lui Isus. Numai Maria L-a înțeles. Nimeni nu a avut compasiune cu Isus în suferințele și moartea Sa – numai Maria din Betania. Ce loc minunat a ocupat ea! Inima lui Isus este înviorată prin ea! Isus la ea – găsind compasiune la ea în marea Lui durere! »Adevărat vă spun«, sunt de aceea cuvintele Domnului, »că oriunde va fi predicată Evanghelia aceasta, în toată lumea, se va spune și ce a făcut femeia aceasta, ca amintire despre ea.«